

Arnhem, 27 maart 2022,

Lieve IJscoman,

In de jaren zestig vond je  
onder de straatstenen het strand

in de jaren negentig  
lag onder het plaveisel het moeras

en nu, in de jaren twintig  
vraag ik me af wat er onder het asfalt ligt.

Het strand; verbeelding, hoop en lichtheid,  
of het moeras; een nachtmerrie om in weg te zakken.

Wat ligt er  
onder het zichtbare oppervlak  
op ons te wachten  
in deze nieuwe *roaring twenties*?

De *roaring twenties* kan je vertalen  
met 'de daverende jaren twintig',  
een bruisend feest vol knallende champagneturken.

Zo had ik het graag gezien.

Maar misschien moet je het in onze eeuw vertalen  
met 'de brullende, bulderende of razende jaren twintig',  
ook vol knallen, ja, maar niet van de champagne.

Vergeef me, ik ben zwaarmoedig,  
de nachten waren kort en vol met waterpokken,  
mijn kinderen hadden jeuk  
en na het krabben hadden ze pijn;  
ons bed lag vol met woelend kinderleed  
dat verzacht moest worden met Italiaans ijs.

Want dat is er weer.

Toch nog licht in dit bestaan!

Niet de klok bepaalt de zomertijd,  
nee - de winter is pas echt voorbij  
wanneer op de steenstraat,  
tien minuutjes fietsen van mijn huis,  
ijssalon Trio de deuren weer geopend heeft.

Er ligt, bedenk ik mij,  
veel op tien minuutjes fietsen van mijn huis;

De ijssalon, maar ook de Veluwe, bijvoorbeeld,  
waar steeds meer wilde wolven zwerven.

De andere kant op ligt de Rijn,  
waar dit jaar cruiseschepen zijn aangemeerd  
die met vluchtelingen zijn gevuld.

Weer een andere kant op  
ligt het Rijnstate  
waar ik deze week  
een zak vol plasma heb afgestaan.

Want wanneer je als zzp'er in de kunst  
ook wel eens wat wil doneren,  
kan je nog altijd je eigen bloed afstaan.

Fluitje van een cent,  
kost je niks (behalve een stukje van jezelf)  
en je valt er nog van af ook.

Ik kan het dus iedereen aanraden.

Net als het ijs van Trio,  
op tien minuutjes fietsen van mijn huis,  
panacee tegen zwaarmoedigheid  
én waterpokken.

Ik heb een grote bak gemengde smaken gehaald.

Stracciatella,  
citroen,  
bloedsinaasappel,  
Panna Cotta,  
Mantegado,  
Groene appel,  
en iets blauws dat mijn kinderen *smurf* noemen.

Het is zacht, het is zoet en het is koud.

Ik los er de wereldproblemen niet mee op,  
maar voor even heerst er  
tevredenheid in mijn gezin.

Misschien zelfs  
iets dat naar geluk neigt.